

DZIECI KOCHAJĄ SZTUKĘ!

KARINA MUCHA

IWONA PIETRUCHA

ANNA STALMACH-TKACZ

SCENARIUSZ LEKCJI

Program nauczania wychowania przedszkolnego

opracowany w ramach projektu

**„Tworzenie programów nauczania oraz scenariuszy lekcji i zajęć wchodzących
w skład zestawów narzędzi edukacyjnych wspierających proces kształcenia ogólnego
w zakresie kompetencji kluczowych uczniów niezbędnych do poruszania się na rynku pracy”**

dofinansowanego ze środków Funduszy Europejskich w ramach
Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój, 2.10 Wysoka jakość systemu oświaty

WARSZAWA 2019

Redakcja merytoryczna – Agnieszka Karczewska-Gzik

Recenzja merytoryczna – dr Anna Kienig

Maria Ferenc

dr Beata Rola

Urszula Borowska

Redakcja językowa i korekta – Editio

Projekt graficzny i projekt okładki – Editio

Skład i redakcja techniczna – Editio

Warszawa 2019

Ośrodek Rozwoju Edukacji

Aleje Ujazdowskie 28

00-478 Warszawa

www.ore.edu.pl

Publikacja jest rozpowszechniana na zasadach wolnej licencji Creative Commons –
Użycie niekomercyjne 4.0 Polska (CC-BY-NC).

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/deed.pl>

Tytuł zajęć:

Dzieci kochają sztukę!

Cele:

rozwijanie zdolności społecznych dziecka do empatii i dzielenia się z innymi, przygotowywanie podarunku plastycznego dla kogoś, by sprawić mu przyjemność – praca plastyczna, powtórzenie kolorów – kolory ciepłe i zimne, radosne i smutne, wykorzystywanie różnych technik plastyczno-technicznych, rozwijanie wrażliwości estetycznej, wykonanie prac plastycznych jako podarunku dla innych.

Metody/techniki/formy pracy:

gry oraz zabawy integracyjne, społeczne i edukacyjne, doświadczanie świata poprzez eksperymentowanie i samodzielną aktywność dziecka, zabawy badawcze, pogadanka, rozmowa kierowana, symulacje, inscenizacja, metoda zadawania pytań, słuchanie opowiadania i czytania nauczyciela, aktywizowanie poprzez literaturę, sztuki plastyczne oraz muzykę, prace plastyczne i techniczne, elementy metody pedagogiki zabawy, praca w grupach, praca indywidualna, praca w parach, pogadanki, zabawy, w tym zabawy naśladowcze i tematyczne.

Środki dydaktyczne: naturalne (otoczenie przyrodnicze, kulturowe, społeczne), wzrokowo-słuchowe (rysunki, fotografie, ilustracje w książkach, nagrania dźwięków, piosenek, materiały multimedialne), manipulacyjne (kartki, kredki, klocki, zabawki, konstrukcje z różnych materiałów, kąski zainteresowań wraz z wyposażeniem).

Opis przebiegu zajęć:

1. Słuchanie muzyki i swobodne poruszanie się dzieci do muzyki po sali. Zmiana rytmów na inne na zasadzie przeciwieństwa – muzyka szybka, muzyka wolna, muzyka smutna, muzyka radosna. Rozmowa z dziećmi na temat przeżyć związanych z muzyką – co czują, z jakim kolorem kojarzy im się dana muzyka.
2. Powtórzenie kolorów – układanie takich samych kompozycji (ćwiczenie pamięci wzrokowej): „Zapamiętaj i ułóż kolory w takiej kolejności: żółty, czerwony, zielony, niebieski, pomarańczowy”. Można robić kolorowe dyktanda słuchowe (w zależności od możliwości grupy), zmniejszając lub powiększając liczbę elementów do zapamiętania. Podobnie ćwiczymy kolory przy wykorzystaniu pamięci wzrokowej: najpierw dziecko widzi kolorowe kredki, kółka, farbki w odpowiedniej sekwencji, następnie wzór jest zakrywany i dziecko musi samo odtworzyć wszystko.
3. Czytanie utworu literackiego lub wykorzystanie metody storytelling przez nauczyciela, by opowiedzieć historię, której morał jest taki, że warto być dobrym dla innych i robić im miłe niespodzianki, bo w ten sposób okazujemy im uczucia miłości i przyjaźni.
4. Dzieci opowiadają o tym, czy chcą być dobre dla innych, komu chciałyby zrobić niespodziankę.

5. Dzieci w dowolnej technice plastycznej (rysowanie kredkami, malowanie farbami, lepienie plasteliny) wykonują prezent lub prezenty dla wybranych przez siebie osób.
6. Dzieci uczą się, w jaki sposób wręczać prezenty i niespodzianki – tworzymy w grupie burzę mózgów na temat tego, jakie są sposoby na ciekawą niespodziankę dla innych.

Komentarz metodyczny

Warto chwalić dzieci za właściwe wykonanie zadań i sprawdzać, czy jakieś zadanie nie jest dla danego dziecka za łatwe lub za trudne – wtedy można je bez problemu i bardzo szybko zmodyfikować, by dziecko poczuło, że stawia się przed nim ambitne zadania, ale nie przerażało się trudnościami, których nie potrafi pokonać. Dzięki temu każde dziecko wykonuje to samo ćwiczenie, ale na różnym poziomie trudności.